

РЕШЕНИЕ

№ 7777

гр. София, 16.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 04.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **6861** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. АПК.

Образувано е по искова молба, предявена от М. П. М., ЕГН: [ЕГН], чрез адв. С. З. срещу БЪЛГАРСКА НАРОДНА БАНКА (БНБ) – [населено място], пл."К. А. I" № 1, ФОНД ЗА ГАРАНТИРАНЕ НА ВЛОГОВЕТЕ В БАНКИТЕ /ФГВ/ с адрес – [населено място], [улица] и НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ с адрес – [населено място], пл. К. А. I № 1 за присъждане на обезщетения за имуществени вреди и неимуществени вреди както следва:

1. 13 106,14 щ.д. – имуществени вреди, претендирани като претърпени в резултат на промяната на курсовата разлика между 20.06.2014г. /датата на спиране на плащанията от К. АД/ и датата, на която е изплатено обезщетението от ФГВБ на 04.12.2014г.;
2. Мораторна лихва в размер на 3932 лева, върху сумата от 13 106,14 щ.д. за периода 19.06.2016г. до 19.06.2019г., както и законна лихва върху главницата от предявяване на исковата молба до окончателното ѝ заплащане;
3. 8627,97 лева обезщетение за причинени вреди от забавено плащане, равняващи се на по-високата измежду законната лихва и средната лихва, изплащана от банките в страната за периода 20.06.2014г. до 04.12.2014г. Сумата е изчислена върху максималния размер на гарантираните влогове от 196000 лв.;
4. 5191,24 лева, включваща лихва, застраховка и разноски от ползван банков кредит от „Интернешънъл Асет банк“ АД. Твърди, че се е наложило да ползва този

кредит, а същевременно собствените му средства са били блокирани, в резултат на което е претърпял вреди, на посочените основания и размер;

5. мораторна лихва върху главницата от 5191,24 лева, в размер на 1557,37 лева за периода 19.06.2016г. до 19.06.2019г., както и законна лихва върху главницата от датата на завеждане на исковата молба до окончателното заплащане на дължимите суми;

6. 20 000 лева обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от блокиране на средствата в „Корпоративна търговска банка“ АД /н./, ведно със законна лихва върху претендираната сума от датата на завеждане на исковата молба до окончателното заплащане на дължимата сума.

Претендира разноски.

Ищецът твърди, че е сключил безсрочен рамков договор с Корпоративна търговска банка АД /н/ /К./, въз основа на който е открита банкова сметка в щ.д. при условията на преференциален безсрочен депозит, а банката се е задължила да заплаща годишна лихва в размер на 6,5% годишно. На 20.6.2014 г. банката е преустановила плащанията по сметките на вложителите, което го поставило в невъзможност да ползва вложените суми. От това ищецът е претърпял значителни вреди.

На първо място, твърди, че е претърпял вреди от курсовата разлика лев - щ.д. между 20.6.2014 г. /датата на спиране на плащанията/ и курсовата разлика на щ.д. към датата, на която е получил обезщетението. Твърди, че на първата дата би получил сумата от 196 012,50 лв., левова равностойност на вложената от него сума от 136 749 щ.д. при курс от 1,43621 лв. за щ.д. На втората дата курсът е бил променен – 1,58868 за щ.д. Ето защо на тази дата е получил левовата равностойност на 123 372,46 щ.д. или с 13 106,14 щ.д.

На второ място, твърди, че е претърпял вреди за сумата от 8627,97 лв., която представлява обезщетение за вреди от забавено изпълнение изплащането на обезщетенията и е изчислено като разлика между законната лихва за периода, заплащана от банките в страната и средния лихвен процент, заплащан от банките върху предоставените влогове във валута, за периода 20.6.2014 г. – 4.12.2014 г., изчислена върху сумата от 196 000 лв. – максималния размер на гарантираните вземания.

Излага съображения, че като последица от забавянето на плащанията от БНБ ищецът е теглил кредит, по който заплаща лихви и разноски за обслужване на кредита, както и застраховка, като по този начин търпи преки имуществени вреди в размер на 5191,24 лева като последица от бездействието на БНБ, НС и ФГВБ, което и обосновава наличието на причинно - следствена връзка между причинените вреди и това бездействие на БНБ и останалите ответници, изразяващо се в несвоевременно изплащане на обезщетения на вложителите от ФГВБ.

Претендира и сумата от 20 000 лв. – обезщетение за неимуществени вреди вследствие неправомерното поведение на ответниците. Твърди, че в резултат на техните бездействия е претърпял безпокойство, повишена тревожност и като резултат – влошаване на здравословното му състояние, изразяващо се в повишено кръвно налягане, безсъние, обостряне на кожни заболявания и на гастрит. Твърди, че неимуществените вреди са и от публичното оповестяване на притежаваните от ищеца средства и нарушаване на банковата тайна.

Претендира солидарно осъждане и на НС, което с бездействието е забавило синхронизирането на българското и европейското законодателство и с това си

поведение е причинило вреди да ищеца. С поведението си Фондът за гарантиране на влоговете в банки също е довел до причиняване на вреди като е забавило изплащането на дължимите обезщетения на вложителите.

Ответникът – Българска народна банка в отговора си поддържа нередовността на исковата молба, оспорва допустимостта и основателността на исковата претенция. Твърди, че исковата молба е недопустима. Сочи, че няма незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, извършено при или по повод изпълнение на административна дейност. Излагат се съображения, че ищецът не аргументира наличие на солидарност между ответниците. Твърди, че не е ясно какви са претендираните имуществени вреди, както и не е ясно уточнено какво фактическо действие ищецът претендира. БНБ твърди, че ищецът не е претърпял имуществени вреди в сочените размери. Сочи също, че липсва пряка и непосредствена причинно-следствена връзка между твърдяното бездействие на БНБ и неуточнен от ищеца вредоносен резултат. Ответникът излага съображения, че липсва противоправно бездействие на БНБ. Прави възражение за изтекла погасителна давност по отношение на иска за обезщетение в размер на по-голямата сума между законната лихва и средната лихва на банките, както и по иска за лихва по банков кредит, тъй като ищецът претендира такава за период, чиято крайна дата е 04.12.2014г., а е завел иска си едва на 19.06.2019г.

Ответникът е представил подробни писмени бележки, в които излага съображения за липса на компетентност от страна на БНБ; липсва противоправност; липсват претърпени вреди. Претендира присъждане на разноски в производството съобразно представен списък.

Ответникът – Народното събрание на Република България в отговора си поддържа нередовността на исковата молба, оспорва допустимостта и основателността на исковата претенция. Твърди, че исковата молба е недопустима и Народното събрание не е надлежна страна по спора, доколкото той не е административен орган, а законодателен. Правомощията и действията на Народното събрание като законодателен орган са определени недвусмислено в Конституцията на РБ /чл.62/, поради което се изключва възможността да носи отговорност по чл.1 от ЗОДОВ. Народно събрание на Република България съобразно чл.205 от АПК няма процесуална легитимация на ответник по предявените иски, т.е. исковите за обезщетение от законодателна дейност не могат да бъдат разглеждани по АПК. В писмените си бележки поддържа твърденията за недопустимост на исковите. Твърди неоснователност. Не е доказано нарушение от страна на този ответник. Дори и да се приеме наличие на такова, то то не може да се квалифицира като съществено. Не са доказани елементите за носене на отговорност. От събраните доказателства не се установява наличие на претендираните имуществени и неимуществени вреди. Ето защо моли да се отхвърлят исковите. Претендира разноски.

Ответникът – Фондът за гарантиране на влоговете в банките в отговора си поддържа нередовността на исковата молба, оспорва допустимостта и основателността на исковите. Сочи, че не са ясно посочени нарушенията, извършени от различните ответници, обосноваващи тяхната отговорност. Не е ясно дефиниран размерът на иска за мораторна лихва по т.1 от исковата молба. Твърди, че исковите срещу Фонда за гарантиране на влоговете в банките са недопустими. Прави възражение за погасяване по давност на иска за присъждане на законна лихва за забава за периода 20.06.2014г. – 04.12.2014г., по т.2 от исковата молба.

В писмените си бележки поддържа изложеното. Твърди, че исковете са неоснователни. Изпълнил е задължението си с плащането на обезщетение от 4.2.2014 г., тъй като съгласно чл. 10, § 1 директива 94/19/ЕО срокът за изплащане на обезщетения е 20-дневен, а решението за обявяване неналичността на депозитите е взето на 9.11.2014 г. Изплащането на гаранциите от 4.12.2014 г. не се дължи на причини, поради които фондът отговаря. И този ответник твърди, че на се налице елементите на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ.

Представителят на СГП изразява становището за неоснователност на исковете и моли да се отхвърлят.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Ищецът е сключил с „Корпоративна търговска банка“ АД, сега – в несъстоятелност, на 20.7.2012 г., рамков договор за платежни услуги за потребители. Въз основа на този договор е открита банкова сметка в щ.д., извлечения от която са представени с исковата молба.

Видно от извлечението от тази сметка се установява какво е движението на средства по нея. От нея, както и от заключението по ССЕ, се установява, че към дата 20.06.2014 г. няма салдо по сметката в щ.д. на М. П. М., находяща се в К. АД /н/. Вещото лице е приела салдото по сметката към дата 23.04.2014 г., тъй като няма движение до 20.06.2014 г., което салдо е в размер на 135 421,32 щ.д.

Видно от нареждане за безкасово плащане на сума по гарантиран влог, на 4.12.2014 г. в полза на ищеца е заплатена сумата от 196 000 лв. гарантиран влог, в качеството му на вложител в К..

На 20.06.2014 г., на основание чл.115, ал.2, т.2 и т.3 от Закона за кредитните институции, с решение №73/20.6.2014 г. на Управителния съвет на БНБ, К. се поставя под особен надзор за срок от три месеца.

Издадена е от назначените квестори на банката заповед № К-21/3-1220/25.6.2014 г., с която е наредено, на основание решение № 73/20.6.2014 г. на Управителния съвет на БНБ да се анулират всички издадени валутни преводни нареждания със започната и неуспешно довършена обработка.

Режимът на специален надзор е бил удължен до 20 ноември, с решение № 114 от 16.09.2014 г. на управителния съвет на Българската народна банка, като се установява, че изплащането на гарантираните депозити е започнало от 04 декември 2014 г.

На 27.10.2014 г. БНБ внася в НС доклад за ситуацията в нея и предприетите действия.

На 06.11.2014 г. БНБ отнема лиценза на Корпоративна търговска банка.

На 04.12.2014г. Фондът за гарантиране на вземанията започва изплащане на такива.

На 30. 06. 2014 г. УС на БНБ приема решение № 82 да бъдат намалени лихвените проценти по депозитите на „КТБ“ АД до средния пазарен размер за банковата система по видове, матуритет и валути съобразно приложение към решението. Лихвеният процент за банковата система без К. по депозити, договорени за ползване след предизвестие, е 2,59%.

На 25.07.2014 г., в изпълнение на чл.121 ЗКИ, квесторите на К. представили доклад за текущото състояние на банката, публикуван на страницата на БНБ. Според него, още на 20.06.2014 г., при проверка на перото „други активи“ в ежедневната оборотна ведомост на банката е констатиран необичайно голям разчет на стойност около 205 милиона лева, като операцията била взета на база протокол-разписка от 19.06.2014 г.,

с който „Бромак“ ЕООД (мажоритарен акционер в К.) потвърдил задължението си към банката на суми с обща левова равностойност от 205 887 000 лв. Според същия протокол, дължимите суми следвало да бъдат възстановени до 30.06.2014 г. За това вземане квесторите уведомили БНБ на 08.07.2014 г. От доклада на квесторите се установявало още, че към 30.06.2014 г. финансовият резултат на К. бил загуба в размер на 65 283 000 лв., при реализирана печалба към 31.05.2014 г. в размер на 14 997 000 лв.

На 31. 07. 2014 г. УС на БНБ приема решение № 94, с което приема доклад за текущото състояние на „КТБ“ АД, представен от квесторите и на основание чл. 107, ал. 3 от ЗКИ издава задължителни предписания на квесторите, между които следните: да създадат специален екип, който в срок до 15. 09. 2014 г. да организира подготовката на кредитните досиета за целите на одиторската оценка и да подпомага квесторите в управлението на взаимоотношенията с кредитополучателите, включително и за предприемане на необходимите действия спрямо длъжници, които не осигуряват редовно обслужване на своите задължения към банката; да сключат допълнителни договори с одиторски фирми за цялостна оценка на активите на банката, която да бъде осъществена в срок до 20 .10. 2014 г.

На 16. 09. 2014 г. УС на БНБ взема решение № 114 за удължаване срока на специален надзор над „КТБ“ АД с още два месеца, съответно до 20 ноември 2014 г., с мотиви, че не са отпаднали основанията за това – „КТБ“ АД няма достатъчна ликвидност да изпълнява задълженията си към вложителите, и указва на квесторите най-късно до 20. 10. 2014 г. да внесат в БНБ цялостна оценка на активите на банката, извършена от трите одиторски компании, посочени в мотивите на решението, както и до 31. 10. 2014 г. да представят в БНБ отчет за капиталовата адекватност на „КТБ“ АД на база изготвената пълна оценка на активите и след извършване на съответните счетоводни операции въз основа на нея.

Не е спорно, че съгласно съобщение на Европейската комисия от 25.09.2014 г. се открива процедура за нарушение срещу Република България за неправилно транспониране на член 1, параграф 3 и чл. 10, параграф 1 от Директива 94 / 19 / ЕО, както и за неспазване на принципа за свободно движение на капитали съгласно чл. 63 от ДФЕС, в което е посочено, че са нарушени цитираните разпоредби и че „неналичността на депозитите е достатъчна, за да се задейства схемата за гарантиране на депозити“, а „в разглеждания случай депозитите са неналични от три месеца“. В този смисъл е изпратена препоръка към БНБ и ФГВБ от Европейския банков орган от 17. 10. 2014 г., съгласно която с преустановяване на всички задължения на „КТБ“ АД и ТБ „Виктория“ ЕАД от 20. 06. 2014 г. БНБ е направила депозитите неналични по смисъла на чл. 1, пар. 3, б. „i“ от Директива 94 / 19 / ЕО при вземането на решение по чл. 115, ал. 1 от ЗКИ на основание чл. 115, ал. 2, т. 2 и 3 ЗКИ. В тази връзка пресъобщение на БНБ от 22.08.2014 г., съгласно което националното законодателство предвижда изплащане на депозитите от ФГВБ единствено след отнемане на лиценза на банката, като не предвижда правомощие на БНБ или друг държавен орган да обяви неналичност на депозити по причина, че чл. 1, пар. 3 буква „i“ от Директива 94 / 19 / ЕО не е въведена в българското законодателство. Това може да бъде направено единствено от българския парламент.

С решение № 138 от 06. 11. 2014 г., на основание чл. 103, ал. 1, т. 1 от ЗКИ, вр. чл. 62, буква „а“ и чл. 63, буква „в“ от Регламент /ЕС/ № 575/2013, чл. 103, ал. 2, т. 25, чл. 103, ал. 4 и чл. 151, ал. 1 - 3 от ЗКИ, УС на БНБ отнема лиценза за извършване на

банкова дейност на „КТБ“ АД. Съгласно същото решение, на основание чл. 9, ал. 1 от Закона за банковата несъстоятелност /З./ следва да бъде подадено искане до компетентния съд за откриване на производство по несъстоятелност на „КТБ“ АД и да бъде уведомен на основание чл. 9, ал. 6 от З. Фондът за гарантиране на влоговете в банките за подаденото искане до компетентния съд за откриване на производство по несъстоятелност на „КТБ“ АД, с цел извършване на подготвителни действия за назначаване на синдик. Изложени са мотиви, че въз основа на представените на 01. 11. 2014 г. финансови и надзорни отчети на „КТБ“ АД към 30. 09. 2014 г. УС на БНБ установява отрицателна стойност на собствения капитал на банката в размер на минус 3 745 313 хил. лева, определен съгласно Регламент /ЕС/ № 575/2013 г., както и че банката не отговаря на капиталовите изисквания съгласно същия.

С решение № 664 / 22. 04. 2015 г. на Софийски градски съд по т. д. № 7549 / 2014 г. е обявена неплатежоспособността на „КТБ“ АД с начална дата 06. 11. 2014 г. С решение № 1443 / 03. 07. 2015 г. по т. д. № 2216 / 2015 г., Софийският апелативен съд е отменил Решение № 664 / 22. 04. 2015 г. на СГС в частта относно началната дата на неплатежоспособността, като е определил за такава 20.06.2014 г., по съображения, че състоянието на неадекватност на собствения капитал на „КТБ“ АД не е настъпило към момента на отразяване на коригираните стойности в изготвените от квесторите отчети към 30. 09. 2014 г., а е било факт преди този момент.

С решение № 61 от 18. 11. 2014 г. на УС на ФГВБ е приет проектът на тристранния договор между ФГВБ, квесторите на „КТБ“ АД и обслужващите банки; определени са девет обслужващи банки и начална дата за изплащане на гарантираните влогове в „КТБ“ АД – 04. 12. 2014 г.

Ищецът е включен под № 4551 от списъка на л. 117 и сл. от делото на приетите от синдиките на К. вземания от 17 август 2015г., с вземане за 32 567,69 лв. Съгласно представената на л. 119 частична сметка за разпределение му е разпределена сумата от 3599,63 лв.

Представена е скала на стандартните лихвени проценти, които К. АД прилага към привлечени средства от клиенти.

При така установената фактическа обстановка, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните *правни изводи*:

Съгласно чл.7 от Конституцията на РБ държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица.

Законът за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/, в чл. 1.ал.1 от ЗОДОВ предвижда, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.

Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ дължимото обезщетение е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Отговорността е обективна и не е обвързана от наличието или липсата на вина у длъжностното лице, пряк причинител на вредите.

Елемент от фактическия състав на отговорността на държавата е установяване незаконосъобразността на акта, действието или бездействието на държавния орган - т. е. ако изобщо не са регламентирани в закона, или ако противоречат на

материално правни и процесуални норми.

В тежест на ищеца е да установи наличието на кумулативно изискуемите предпоставки по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ - незаконосъобразен акт, отменен по съответен ред, действие или бездействие на административен орган по повод изпълнение на административна дейност, настъпила вреда, причинна връзка между отменения акт, действие или бездействие и вредата.

Съгласно тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по т.гр. дело № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС обезщетение за вреди от незаконни административни актове, може да се иска след тяхната отмяна с решение на съда, като унищожяеми, а при нищожните - с констатиране на нищожността в самия процес по обезщетяване на вредите. Когато вредите произтичат от фактически действия или бездействия на администрацията, обезщетението за тях може да се иска след признаването им за незаконни, което се установява в производството по обезщетяването. В първия случай вземането за обезщетение за вреди става изискуемо от момента на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконния административен акт. В случай, че вредите произтичат от нищожен акт - от момента на неговото издаване.

Правото на обезщетение възниква от момента на увреждането, което е в резултат от действие на акт, противоречащ на закона. Активната процесуална легитимация, отнасяща се до упражняване на възникналото вече субективно право, за разлика от самото субективно право, възниква от момента на отмяната на административния акт като незаконосъобразен - член 204, ал. 1 от АПК, който сочи, че искът може да се предяви след отмяната на административния акт по съответния ред, регламентира само активната процесуална, но не и материалноправна легитимация.

По допустимостта на исковете.

Съдът намира, че предявените иски срещу БНБ са недопустими. Това е така, доколкото видно от исковата молба, се излагат твърдения за това, че този ответник с бездействията си е „забавил синхронизирането на българското и европейското законодателство. Посочените твърдения обаче не се покриват от фактическия състав на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ – така, както е цитиран по-горе. В случая се излагат твърдения за претърпени вреди в резултат на неизвършване на законодателна дейност, а не се излагат твърдения за вреди от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на този ответник при или по повод изпълнение на административна дейност. Законодателната дейност не е административна дейност и не подлежи на съдебен контрол по реда на АПК – чл. 2, ал.2, т. 1 АПК.

По отношение на исковете срещу Фонда за гарантиране влоговете на банките. Съдът намира, че и тези иски са недопустими. Видно от исковата молба, отговорността на този ответник се обосновава с твърдението, че с поведението си той е забавил плащането на дължимите обезщетения на вложителите. Тук отново не се излагат твърдения за извършване на административна дейност по

смисъла на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ.

Такава административна дейност не е и предвидено да се извършва от страна на Фонда за гарантиране влоговете на банките. В този смисъл следва да се анализира правната уредба в Закона за гарантиране влоговете на банките /ЗГВБ/ относно статута и функциите му. Установява се, че Фондът не е орган на бюджетна издръжка и не е разпоредител с бюджетни средства, а се финансира основно от вноски от банки и от доходи от инвестиране на набраните средства /чл.13, ал. 1 ЗГВБ/ и др. Той не е йерархично подчинен на който и да е друг орган. Създаден е със закон- чл. 2, единствено с цел гарантиране влоговете в банките. Дейността му се контролира само от Сметната палата. Тази дейност обаче не би могло да се определи като административна. Така чл. 8 и сл. от ЗГФБ, предвиждащ единствено задължение за Фонда, при определени условия да заплати определени суми, гарантирани на вложителите. Не се установява наличието на властнически правомощия в полза на Фонда, именно които са основната отличителна черта на административния орган – да има функции във връзка с осъществяването на административната власт /по арг. от чл. 19, ал. 4 от Закона за администрацията, както и §1, т. 1 ДР на АПК/. Ето защо производството по исковете и срещу този ответник следва да бъде прекратено.

По отношение на исковете срещу БНБ.

По пасивната процесуална легитимация и по възраженията за липсата им по отношение на Българската народна банка /БНБ/.

Функционално и организационно БНБ не принадлежи към системата на администрацията, като се отчита пред Народното събрание, което, наред с Президента, избира ръководните ѝ органи. Управление „Б. надзор на БНБ се ръководи от подуправител, избран от Народното събрание. Независимостта на БНБ е изрично прогласена в чл. 44 от ЗБНБ, съгласно който, в редакцията към момента на настъпване на твърдените вреди, при упражняване на правомощията и изпълнение на задълженията си по този закон Българската народна банка, управителят и членовете на управителния съвет са независими и нямат право да искат или да приемат указания на Министерския съвет и на други органи и институции. Министерският съвет и другите органи и институции нямат право да дават указания на Б., на управителя или членовете на управителния съвет.

Същевременно обаче, на БНБ са възложени и публичноправни функции. Една от тях е и надзорът на кредитните институции, съгласно чл. 1 , ал. 2 от Закона за кредитните институции /ЗКИ/. Във връзка с надзорните правомощия на БНБ, тя може да издава индивидуални административни актове, които подлежат на съдебен контрол - чл. 151, ал. 3 ЗКИ. Следователно, принципната независимост на БНБ и разграничаването ѝ от системата на администрацията не изключват това, че на нея са възложени конкретни административни правомощия по смисъла на §1, т. 1 ДР на АПК.

Вторият основен елемент за обуславяне на приложимостта този закон, с оглед

преценката за допустимостта на иска, е видът на дейността, осъществявана от Българската народна банка. Отговорът на този въпрос ще обуслови и подсъдността на спора, а именно - на административния съд или на общите граждански съдилища. Съгласно тълкувателно постановление № 2 от 19.05.2015 г. на О. от ГК на ВКС и О. от I и II колегия на ВАС, съобразно което разграничението на подсъдността се извършва въз основа на критерия „при или по повод изпълнение на административна дейност“.

Въпросът за процесуалната допустимост на исковете, от гледна точка пасивната процесуална легитимация, е решен и в многобройните определения на ВАС (напр. - Определение № 6061/19.05.2016 г., по адм. дело № 5711/2016 г.; Определение № 5950/18.05.2016 г., по адм. дело № 6571/2016 г., определения на ВАС, по: адм. дело № 4224/2015 г., адм.дело № 9410/2015 г., адм. дело №12551/2015 г., адм.дело № 13171/2015 г.), с които е прието, че БНБ, макар да не принадлежи към системата на изпълнителната власт, разпоредби от ЗБНБ ѝ възлагат властнически правомощия, което я определя като административен орган, във втората хипотеза на §1, т.1 ДР АПК, с оглед на което БНБ може да бъде ответник, при условията на чл. 205 АПК по предявени искове за обезщетение за вреди от бездействие, при неупражняване на административните правомощия, спрямо друга търговска банка, вкл. за бездействие по неспазване задължения, произтичащи пряко от Директива 94/19/ЕО и свързаните с тях разпоредби от националното право.

С оглед на изложената по-горе фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявените искове срещу БНБ за процесуално допустими.

По основателността им.

По първия иск – за присъждане на сумата от 13 106,14 щ.д. –имуществени вреди, претендирани от промяната на курсовата разлика между датата 20.06.2014г. /датата на спиране на плащанията от К. АД/ и датата, на която е изплатено обезщетението от ФГВБ на 04.12.2014г., мораторната лихва върху сумата от 13 106,14 щ.д., за периода от 19.06.2016г. до 19.06.2019г. в размер на 3932 лева, както и законна лихва върху главницата от предявяване на исковата молба до окончателното заплащане от ответниците.

Действително се установява, че е налице твърдяната от ищеца разлика в курса на щ.д. спрямо лева. Същевременно обаче, следва да се отбележи, че ищецът е избрал да вложи тези средства именно в тази валута. Следва да се отбележи и това, че е нормална практика на финансовия пазар да има разлика в обменния курс на дадена валута, поради което и доколкото ищецът е избрал средствата да са в тази валута, то той би следвало да е наясно с това и съответно - следва да понесе риска от неизгодна за него промяна в курсовите разлики спрямо останалите валути.

В този смисъл, фактът, че ищецът е притежавал сума в щатски долара, както и това, че част от гарантираните вземания са му изплатени на 04. 12. 2014 г. по курса за деня, който би бил по-нисък от този на 20.06. 2014 г., не може да доведе до извод, че ищецът е претърпял вреди до претендиания размер. По

делото не са ангажирани доказателства /като доказателствената тежест е на ищеца и тя му е указана/, че той, дори и да е могъл, е искал и е щял да изтегли цялата вложена сума в долари, именно на 20.06.2014 г. и именно на този ден да е искал да я обмени в български лева и съответно – вследствие от невъзможността да я обмени, е претърпял вреди, които са резултат именно от различния курс на валутата. Безспорно се установява също така, че остатъкът от валутата, именно в щатски долари, продължава да съществува като вземане, което е предявено в производството по несъстоятелност на К..

Действително, на основание чл. 17, ал. 2 от Закона за банковата несъстоятелност /отм./, вземането в чужда валута се изплаща в лева, по курса към деня на откриване на производството по несъстоятелност /това е решението по чл. 13 от същия закон, а в случая – цитираните по-горе решения на СГС и САС/. Действително, при изплащането на гарантираната сума – 4.12.2014 г., курсът на щ.д. е бил 1,58868 за 1 лв., а курсът на 20.6.2014 г. е бил 1,43621 за 1 лв. Същевременно, обаче не може да се приеме, че е налице *пряка* причинна връзка между твърдяното неправомерно „поведение“ на БНБ и така получената курсова разлика. Твърдяната вреда следва да е *conditio sine qua non*, условие без което не може, също така такава обичайна, нормално съпътстваща последица от твърдяното вредоносно събитие, без която е би настъпило то. В процесния случай обаче промяната в курсовата разлика на щатския долар и оттам – ощетяването на ищеца от тази промяна, не може да се впише като част от „веригата“ събития, твърдени в исковата молба и свързани с „поведението“ на ответника и която част е обичайна, нормално съпътстваща последица от тези събития.

По отношение на втория иск – за присъждане на сумата от 8627,97 лева - обезщетение за причинени вреди от забавено плащане на „обезщетенията“ /от БНБ, претендирани в размер на по-високата измежду законната лихва за страната и средната лихва, изплащана от банките в страната за периода 20.06.2014г. до 04.12.2014г. Сумата е изчислена върху максималния размер на гарантираните влогове от 196 000 лв.

Този иск следва да се квалифицира като такъв с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, вр. чл. 2в, ал. 1, т. 1 ЗОДОВ, вр. чл. 1, параграф 3, буква i, както и чл. 4 от Директива 94/19/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 1994 относно схемите за гарантиране на депозити.

По допустимостта на иска:

Действително, към датата на предявяване на исковата молба, в българското законодателство липсват специални процесуални норми, регламентиращи реда за реализиране отговорността на държавата за вреди, причинени в резултат на нарушаване на правото на Европейския съюз.

Съгласно чл. 4, §3 от Договора за Европейския съюз(ДЕС), по силата на принципа на лоялното сътрудничество, Съюзът и държавите членки, при пълно взаимно зачитане, си съдействат при изпълнението на задачите, произтичащи от Договорите. Държавите членки взимат всички общи или специални мерки,

необходими за гарантиране на изпълнение на задълженията, произтичащи от Договорите или от актовете на институциите на Съюза, съдействат на Съюза при изпълнението на неговите задачи и се въздържат от всякакви мерки, които биха могли да застрашат постигането на целите на Съюза. Цитираната разпоредба на ДЕС не предвижда иска за ангажиране отговорността на държавата за нарушаване на правото на ЕС, но материално-правните му предпоставки са изведени ясно в практиката на Съда на ЕС, който приема, че принципът на извъндоговорната отговорност на държавите-членки за нарушение на правото на ЕС е присъщ на системата на Договорите, на които се основава Съюза. Правната възможност да се ангажира отговорността на всяка държава членка за вреди от нарушаване на правото на Съюза произтича от чл. 4, §3 ДЕС и принципа на лоялното сътрудничество.

Правото на достъп до съд и на ефективна съдебна защита са изрично закрепени в чл. 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз, приложим по отношение на споровете, свързани с правния порядък на Съюза. Макар определянето на компетентните юрисдикции и на процесуалния ред за предявяване на иск за отговорност на държавата на основание правото на Съюза да попада в обхвата на процесуалната автономия на държавите членки, те са длъжни да отстранят по реда на националното право последиците от причинените от държавата вреди, при това при спазване на принципите на ефективност, налагащ националните процесуални правила да гарантират ефективна защита на предоставените от общностното право права и на равностойност, изискващ националното право да предостави на всеки основан на общностна разпоредба иск процесуално третиране, което да е поне толкова благоприятно, колкото е благоприятно третирането, предвидено за сходни искове, основани на вътрешното право.

Правото на Съюза предвижда също, че задължението за поправянето на вредите съществува във всички хипотези на нарушаване на правото на Съюза от държава членка, при това независимо кой е публичният орган, извършил нарушението, и кой е публичният орган, който съгласно правото на съответната държава по принцип носи отговорност за поправянето на вредите. Изискванията за прилагане на отговорността на държавата за вреди, причинени на частноправни субекти, вследствие нарушение на общностното право, принципно не трябва да се различават от тези, които уреждат отговорността на Общността, при сравними обстоятелства. Защитата на правата, които частноправните субекти извличат от общностното право, не може да се изменя в зависимост от националната или общностната същност на органа, който е причинил вредата. След тези общи положения, както следва и от решението по дело C-571/16, националният съд е този, който следва да определи пред кой съд и по кой ред трябва да се разгледа предявеният иск.

Основният въпрос, на който следва да бъде отговорено в тази връзка, е дали задължението на БНБ по чл. 1, пар. 3, буква i) от Директивата е административно и в тази връзка действа ли БНБ като административен орган

по смисъла на §1, т. 1 ДР на АПК. Както бе посочено по-горе, Българска народна банка осъществява функции и на публично-правен орган, главната сред които е да поддържа ценовата стабилност чрез осигуряване стабилността на националната парична единица и провеждане на парична политика в съответствие с изискванията на закона. Наред с тази основна цел на БНБ, на нея е възложен и надзорът на кредитните институции, съгласно чл. 1, ал. 2 от Закона за кредитните институции /ЗКИ/. Във връзка с надзорните правомощия на БНБ, тя може да издава индивидуални административни актове, които подлежат на съдебен контрол - чл. 151, ал. 3 ЗКИ.

Правомощието по чл. 1 §3 i) от Директивата е възложено на „съответния компетентен орган“ на държавата членка, който е именно БНБ. Тя е натоварена с изключителна компетентност да регулира и осъществява надзор върху дейността на другите банки в страната с оглед поддържане стабилността на банковата система и защитата интересите на вложителите – чл. 2, ал. 6 ЗБНБ. БНБ е компетентният орган за упражняване на надзор върху банките по смисъла на чл. 4, §1, т. 40 от Регламент (ЕС) № 575/2013 г. на Европейския парламент и на Съвета от 25.06.2013 г., а възложеното ѝ в чл. 13 и чл. 36 ЗКИ правомощие да издава и отнема лицензи на банки е естествено продължение на надзорната дейност върху тях.

В решението по делото С-571/16, СЕС изрично сочи, че разпоредбата на чл. 4, пар. 3 ДЕС, както и принципите на равностойност и ефективност, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, съгласно която правото на частноправните субекти на обезщетение за вреди от нарушаване на правото на ЕС зависи от спазването на допълнително условие.

Ето защо следва да се приеме, че искът, с който е сезиран АССГ, следва да се приеме, че е предявен срещу надлежния ответник Българска народна банка, във връзка с възложените му административни правомощия по надзор върху кредитните институции.

Актът, с който следва да бъде извършено обявяване на депозитите в „КТБ“ АД за неналични не е фактическо действие, а правно такова. Такъв акт е следвало да бъде издаден *по инициатива на органа* в предвидения в чл. 1, пар. 3, б. „i“ от Директива 94/19/ЕО срок при положително установяване на посочените в разпоредбата условия.

В конкретния случай, при действащото към 2014 г. законодателство и константна практика на ВАС, ищецът не би имал ефективен способ на защита-всички дела, образувани по жалби на вложители в К. срещу решенията на БНБ за поставяне на К. под специален надзор, за продължаване срока на надзора и за отнемане лиценза на К., са оставени от ВАС без разглеждане. Това означава, че е липсвал възможен процесуален ред, при който в рамките на ефективен съдебен контрол на актовете и действията на БНБ, да бъде извършена преценка за съответствието на националната схема за гарантиране на депозитите с изискванията на Директива 94/19/ЕО. На вложителите не може да се противопостави изискване, като това по чл.204, ал.1 от АПК – за предварителна

отмяна на акта, тъй като това би било в нарушение на принципа за ефективност. В този смисъл – т.143 – т.146 от решението на СЕС по дело С-571/16.

Следва да се направи извод, че е налице нарушение на норма с директен ефект от Директива 94/19/ЕО - чл. 1, пар. 3, подт. i, ал. 2 от Директива 94/19/ЕО. В този смисъл е решение по дело С-571/16 /т.117/, както и решение по дело 501/18 /т. 63/ СЕС последователно постановява, че чл. 1, т. 3, подт. i) от Директива 94/19 е норма с директен ефект и нарушението ѝ може да обоснове ангажиране на отговорността на държавата за вреди от неизпълнението ѝ. Освен, че има директен ефект и представлява правна норма, целяща да се предоставят права, които да позволят на вложителите да предявяват обезщетителни искове за вредите от забавеното изплащане на техните депозити в нарушение на тази разпоредба — налага на компетентния орган по смисъла на член 4, точка 2, подточка iii) от Регламент № 1093/2010 безусловно и достатъчно точно задължение.

Срокът от 5 работни дни по чл.1, т.3, подт. i) от Директива 94/19, в който БНБ е била длъжна да издаде изричен акт за установяване неналичността на депозитите, изчислен от 20.06.2014г. (датата на поставянето на К. под надзор) е изтекъл на 27.06.2014г. След този момент БНБ е в нарушение на правото на ЕС. Постановяването на акт, с който се установява неналичността на депозитите, не е достатъчно условие за започване на тяхното изплащане. С акта, с който се установява неналичността на депозитите, се стартира схемата за изплащане на гарантираните депозити и считано от датата на постановяване на този акт, започва да тече срокът за изплащане. По аргумент от чл.23, ал.5 ЗГВБ /отм./, в случай че БНБ беше взела решението по чл.1, §3 i) в петдневния срок – т.е. най-късно на 27.06.2014г., то срокът от 20 работни дни за изплащане на депозитите изтича на 25.07.2014 г. От следващия ден - 26.07.2014г., се търпят реални вреди, поради неизплащане гарантирания размер на депозита.

Решението за обявяване неналичността на депозитите е взето на 06.11.2014г., когато е отнет лиценза на К. АД и е стартирана процедурата по компенсиране по чл.10 от Директива 94/19. От тази дата включително БНБ вече не осъществява незаконосъобразно бездействие, поради което за периода от 06.11.2014г. до датата на изплащане на депозита липсва основание за обезщетение. Ето защо периодът, за който се дължи обезщетение е 26.07.2014г.– 05.11 2014г.

Законната лихва за посочения период, въз основа на заключението по ССЕ за посочения период се определя както следва:

РАЗМЕР НА ЗАКОННАТА ЛИХВА					
от дата	до дата	брой дни	год.л.п	главница	
26.07.2014 г.	05.11.2014 г.	103	10,03	196000,00	

От така посочените размери следва да се приспадне начислената и изплатената на ищеца договорна лихва, за посочения период. Видно от основното

заключение по ССЕ се установява, че за периода 25.7.2014 г. – 6.11.2014 г. размерът на начислената лихва в щ.д. е била 734,66 щ.д., а в лв. – 1147,94 лв. Именно тази лихва следва да се приспадне от посочената по-горе в таблицата сума от 5624,60 лв. Получената разлика от 4 476,66 лв. следва да се приеме, че е реално претърпяната вреда от несвоевременното плащане на гарантирания влог на ищеца и която следва да се присъди в полза на ищеца. За пълнота, следва да се отбележи, че не са ангажирани доказателства каква е бил средният лихвен процент, изплащан от банките върху предоставени влогове в страната, за да може да се направи извод за наличие на претърпени вреди в по-висок размер. По възражението за погасителна давност. Възражението съдът намира за неоснователно. В случая се претендира обезщетение за имуществени вреди, поради което следва да се приложи общата 5-г. давност по чл. 110 ЗЗД. Исковата молба е предявена на 19.6.2019 г. Следователно, към тази дата следва да се приеме, че не е изтекъл 5-г. давностен срок за настъпили след 19.6.2014 г. събития, вкл. и настъпване на изискуемостта на вземането.

По иска за присъждане на пропуснати ползи – общо за сумата от 5191,24 лева, включваща лихва, застраховка и разноски от ползван банков кредит от „Интернешънъл Асет банк“ АД.; мораторна лихва върху главницата от 5191,24 лева, в размер на 1557,37 лева за периода 19.06.2016г. до 19.06.2019г., както и законна лихва върху главницата от датата на завеждане на исковата молба до окончателното заплащане на дължимите суми.

Действително се установява, че ищецът е сключил с посочената банка договор за кредитна линия, на 3.6.2011 г. Сключен е и анекс № 1/29.3.2013 г., с който е удължен срокът на ползване и погасяване по предходния договор – до 31.5.2015 г. /чл. 1/, както и нов погасителен план /чл. 2/. Видно от партиден лист № 2-4, на л. 40 и сл., се установява какви са сумите, които са дебитирани и кредитирани за процесния период. Видно от удостоверение от 13.6.2022 г., издадено от посочената банка, за периода 20.6.2014 г. – 31.12.2014 г. са усвоени 115 000 щ.д., като дата на усвояване на сумата от 115 000 евро е посочена 20.8.2014 г.; на 7.11.2014 г. са погасени 15 000 щ.д., а на 4.12.2014 г. – 100 000 щ.д. Платени са лихви от 3458,08 евро; 575 евро – такса управление на кредита и 854,11 евро – застраховка на обезпечение. Представено е и извлечение от сметката на ищеца от банката.

Безспорно се установява, че ищецът е имал средства в К., от които е бил лишен. Безспорно се установяват датите, на които са му били платени. Същевременно, за периода, за който ищецът е бил лишен от тези средства, той е ползвал, по установения договор за кредитна линия, общо сумата от 115 000 щ.д., която е върната изцяло на датата на плащане на гарантираната сума по депозита му от ФГВБ. Безспорно е, че по този договор за кредитна линия ищецът е платил лихва. Но, следва да се отбележи, че за вземането срещу К. за периода, за който сумите му не са били изплатени, също е била начислена лихва. С други думи, ищецът действително е бил лишен от ползване на вложените в К. суми. Но, по

сметката е била начислявана, в негова полза, договорна лихва и той е имал вземане за нея. Действително, с решение на БНБ размерът на договорната лихва е намален /така решение № 83/30.6.2014г., л. 108/. Същевременно обаче, видно от изложеното по-горе, съдът приема, че на ищеца следва да се присъди сумата по предходния иск, представляваща претърпяна вреда от неоснователно неизплащане на гарантирания депозит. Ищецът би имал вземане за лихва в по-голям размер когато установи вреда, по-висока от действително установения размер, за по-голям период

В случая размерът на законната лихва, която е начислена, е с годишен лихвен процент 10,03%, а ищецът е ползвал сумата от 115 000евро. Съгласно чл. 8, ал. 1 от договора лихвата, която ищецът се е съгласил да плаща, е в размер на 8,84 % плюс 2% договорна надбавка. Същевременно е уговорено посоченият лихвен процент да може едностранно да се променя от банката. Не се установява от доказателствата по делото /като доказателствената тежест е не ищеца/ дали е налице положителна разлика между годишния лихвен процент, начисляван от „Интернешънъл асет банк“ АД и основния лихвен процент от 10,03 %, именно който е послужил като основа за начисляване на законната лихва.

По отношение на претенциите за застраховка и такса за управление на кредита. Исковете и в тази част следва да се приеме, че са неоснователни. Това е така, доколкото не се установява наличие на пряка причинна връзка между неоснователно задържаната сума и направата на тези разноски. Както бе установено по-горе, договорът за кредитна линия е сключен значително преди процесния период /3.6.2011 г./. Съгласно договора от тази дата ищецът се е съгласил да даде обезпечение /ипотека върху апартамент/. Съгласно чл. 4 от анекс № 1, сключен на 29.3.2013 г. ищецът – кредитополучател се е задължил да сключи договор за застраховка и да поддържа такава за целия срок на договора. Съгласно чл. 7 от анекса той се е задължил да заплаща такси и комисионни съгласно действащата тарифа, включваща такса годишно управление и обработка след първата година и други комисионни съгласно действащата Тарифа. Следователно, ищецът се е задължил да заплаща претендираните разноски застраховка и такса управление, без това да е обвързано от тегленето на кредит. Действително, таксата за управление е обвързана с размера на тегления кредит и е 0,50 % такса годишно управление и обработка след първата година. По този иск следва да се посочи вече изложеното относно неустановяване на размера на договорната лихва и дали тя, като към нея се прибави и посоченият процент такса годишно управление, надвишават размера на законната лихва, посочен по-горе и която следва да се присъди на ищеца.

По иска за присъждане на неимуществени вреди.

За доказване на така предявения иск, по искане на ищеца, бе разпитан свидетелят И. П. М. – негов брат. Пред съда свидетелят заяви, че след като през 2014 година, юни месец, като фалирала банката, ищецът споделил, че има влог, сто тридесет и няколко хиляди долара, които не е ясно дали ще може да си ги

вземе обратно. Наложило му се тогава, имало да погасява някакви задължения и трябвало да изтегли кредит от друга банка. Към „Интернешънъл асет банк“ АД имал кредит. Тези задължения не знае дали наведнъж или на вноски е трябвало да ги погаси. На брат ми му било трудно няколко месеца, докато се разбере какво ще се случи с тези влогове. Изпаднал в една нервна криза. Той е спокоен, но изпаднал в нервна криза за няколко месеца. Затворил се, изпокарал се с децата, с жена му, с майка му. Само с брат си /свидетеля/ не се е карал. Получил и някаква стомашна криза- гастрит на нервна почва. Ходил да се лекува и се оправил. Ищецът е споделял в разговори, че е трябвало да плаща лихви и разноски по тези кредити. Точно колко са, не може да каже. След като станала кризата знае, че ходил с познати адвокати от тази сфера за консултации. Не знае да се е консултирал с кредитен специалист.

Съдът намира искът за неоснователен и недоказан. От свидетелските показания се установява, че основното притеснение на ищеца било дали ще му бъдат върнати парите. Следва да се посочи, че съгласно действащото към исковия период законодателство – чл.23 ЗГВБ(1998г.) и Директива 94/19/ЕО, изплащането на депозита на ищеца е било изцяло гарантирано, поради което неговото притеснение, че няма да си получи парите е било неоснователно. От представените по делото доказателства не се установи, твърдените от ищеца и установени негативни емоции, да са в пряка причинна връзка с кризата в К. и съдбата на вложените от него в К. парични средства, до гарантирания минимум, а не, както е заявено в исковата молба, от невъзможността да разполага навреме със средствата, които ѝ се дължат от ФГВБ, вследствие забавяне плащането на гарантираното му вземане. В този смисъл Решение № 12663 от 13.12.2021 г. на ВАС по адм. д. № 3722/2021 г., III о., докладчик съдията А. Р.; Решение № 10753 от 25.10.2021 г. на ВАС по адм. д. № 7527/2017 г., III о., докладчик съдията Л.П. и др.

Изложеното обуславя отхвърляне на иска изцяло.

По разноските в производството:

В съответствие с нормата на чл. 81 ГПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски.

На основание чл. 78, ал. 4 ГПК, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, както и предвид прекратяване производството по делото срещу ответника Народното събрание, ищцата следва да бъде осъдена да заплати претендираните от този ответник разноски за юрисконсултско възнаграждение. Същите следва да се определят в размер на 300 лв., която сума е съобразена с фактическата и правната сложност на делото, броя предявени икове, както и проведените заседания.

По отношение на ответника ФГВБ следва да се присъди сумата от 2940 лв., съобразно представения списък, както и предвид представените към него документи, удостоверяващи направените разноски, до посочените размери. /300 лв. за съдебна експертиза и 2640 лв. – за адвокатско възнаграждение/.

На основание чл. 78, ал. 1 и 3 ГПК следва да се присъдят разноски на ищеца и

ответника БНБ съобразно основателната част от исковете.

По възражението на ищеца за приложението на чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ и по-специално, че не следва да дължи разноски за адвокатско възнаграждение. Съдът го намира за неоснователно.

Съдебната практика, преди създаването на новата ал. 4, чл. 10 ЗОДОВ (ДВ, бр. 29/2019 г.) и след това (с оглед § 6, ал. 1 от ЗИДЗОДОВ (обн. в ДВ, бр. 95/29.11.2019 г.) отричаше присъждане, в полза на ответника, на адвокатско възнаграждение, след отхвърляне на искова молба, вкл. такава, предявена преди създаването на новата ал. 4.

Същевременно, с определение № 2/20.04.21 г., постановено от Първа и Втора колегия на ВАС и ОСС ГК ВКС, по т. д. № 1/19 г. бе отклонено искането на главния прокурор на РБ за приемане на съвместно тълкувателно постановление по въпроса: „В хипотезите на чл. 10, ал. 2, респ. на чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ дължи ли ищецът разноски за юрисконсултско възнаграждение, когато юридическото лице - ответник по иска съгласно чл. 205 АПК е представлявано в съдебното производство от юрисконсулт“. Отклоняването на искането е мотивирано, именно с последвалото законодателното разрешение - ал. 4 на чл. 10 ЗОДОВ и с това, че: *„новата алинея 4 на чл. 10 следва да бъде прилагана по отношение и на заварените дела, с оглед вече изразената ясна воля на Законодателя по този въпрос, и за да се избегне занаяд различно третиране на сходни положения, различаващи се единствено по време; след влизане в сила на чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ поставеният по тълкувателното дело въпрос се явява „неуреден въпрос“, по смисъла на § 1 от ПЗР на ЗОДОВ за заварените дела и по силата на тази препращаща разпоредба приложение по тях следва да намерят нормите на чл. 78, ал. 3 и ал. 8 ГПК, които са идентични по смисъл с новото законодателно разрешение в чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ“.*

По възражението на ищеца за прекомерност. В случая не е налице такава. Следва да се има предвид броят на обективно съединените искове, които са с правна и фактическа сложност над средната. По делото са извършвани множество процесуални действия, вкл. и по събиране на доказателства; изготвяни са отговор на исковата молба, писмени бележки и др.

По размера. Ответникът е представил доказателства за платено адвокатско възнаграждение от 7200 лв. Ищецът претендира общо 400 лв. – разноски за съдебна експертиза. Платил е държавна такса от 10 лв.

Ето защо и предвид частичната неоснователност /неоснователни са пет от шестте предявени иска/ следва да се приеме, че ищецът следва да бъде осъден да заплати 5/6 от сторените от ответника БНБ разноски, които следва да се определят в размер на 6000 лв.

Ответникът БНБ следва да се осъди да заплати разноски в размер на 60 лв., предвид установеното относно заплатените от ищеца разноски, както и предвид това, че е частично основателен един от предявените искове.

Ето защо в полза на ответника БНБ следва да се присъдят разноски по компенсация в размер на 5940 лв.

Производството по делото е образувано по множество обективно съединени искиве /общо шест/, по всеки от които се дължи заплащане на държавна такса. Същевременно ищецът е заплатил само 10 лв. – такса за един иск. Ето защо следва да бъде осъден да заплати по сметка на АССГ сумата от още 50 лв. – такса за останалите пет иска, по които се дължи, но не е заплатена държавна такса, както и предвид изхода на производството.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение –64 състав:

Р Е Ш И :

ПРЕКРАТЯВА производството по адм.д. №№ 6861/2019 г. на АССГ, 64 с-в, в частта му по исковете, предявени от М. П. М., ЕГН [ЕГН] срещу Фонда за гарантиране влоговете на банките и срещу Народното събрание на Република България, както следва:

за сумата от 13 106,14 щ.д. – обезщетение за имуществени вреди, претендирани като претърпени в резултат на промяната на курсовата разлика спрямо лв. на вложените средства в „Корпоративна търговска банка“ АД /н./ между 20.06.2014г. /датата на спиране на плащанията от К. АД/ и датата, на която е изплатено обезщетението от Фонда за гарантиране влоговете на банките на 04.12.2014г.;

мораторна лихва в размер на 3932 лева, върху сумата от 13 106,14 щ.д., за периода 19.06.2016г. до 19.06.2019г., както и законна лихва върху главницата от предявяване на исковата молба до окончателното ѝ заплащане;

8627,97 лева обезщетение за причинени вреди от забавено плащане на максималния размер на гарантираните влогове от 196000 лв., равняващи се на по-високата разлика измежду законната лихва и средната лихва, изплатена от банките в страната за периода 20.06.2014г. до 04.12.2014г.;

5191,24 лева, включваща лихва, застраховка и разноски от ползван банков кредит от „Интернешънъл Асет банк“ АД, претендирани като вреди, претърпени от блокиране на средствата в „Корпоративна търговска банка“ АД /н./;

мораторна лихва върху главницата от 5191,24 лева, в размер на 1557,37 лева за периода 19.06.2016г. до 19.06.2019г., както и законна лихва върху главницата от датата на завеждане на исковата молба до окончателното заплащане на дължимите суми;

20 000 лева обезщетение за неимуществени вреди, претендирани като претърпени от блокиране на средствата в „Корпоративна търговска банка“ АД /н./, ведно със законна лихва върху претендираната сума от датата на завеждане на исковата молба до окончателното заплащане на дължимата сума.

ОСЪЖДА М. П. М., ЕГН [ЕГН] да заплати на Фонда за гарантиране влоговете на банките сумата от 2940 лв. разноски.

ОСЪЖДА М. П. М., ЕГН [ЕГН] да заплати на Народното събрание на

Република България сумата от 300 лв. разноски.

ОСЪЖДА Българска народна банка да заплати на М. П. М., ЕГН [ЕГН] обезщетение за *имуществени вреди* в размер на 4 476,66лв., претърпени в периода от 26.07.2014 г. до 05.11.2014 г., в резултат на извършено от БНБ нарушение на правото на Европейския съюз, изразяващо се в невземане на решение за обявяване неналичност на депозитите в „Корпоративна търговска банка“ АД, в императивния срок от пет работни дни, съгласно приложимата с директен ефект разпоредба на чл. 1, пар. 3, буква „i“ от Директива 94/19 / ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 1994 г. относно схемите за гарантиране на депозити, ведно със законната лихва от 19.06.2019г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата до пълния предявен размер от 8627,07 лева и за периода от 20.6.2014 г. до 25.07.2014г. и от 06.11.2014г. до 4.12.2014 г.

ОТХВЪРЛЯ изцяло предявените искове от М. П. М., ЕГН [ЕГН] срещу Българска народна банка за присъждане на:

сумата от 13 106,14 щ.д. – обезщетение за имуществени вреди, претендирани като претърпени в резултат на промяната на курсовата разлика спрямо лв. на вложените средства в „Корпоративна търговска банка“ АД /н./ между 20.06.2014г. /датата на спиране на плащанията от К. АД/ и датата, на която е изплатено обезщетението от Фонда за гарантиране влоговете на банките на 04.12.2014г.;

3932 лева мораторна лихва върху сумата от 13 106,14 щ.д., за периода 19.06.2016г. до 19.06.2019г., както и законна лихва върху главницата от предявяване на исковата молба до окончателното ѝ заплащане;

8627,97 лева обезщетение за причинени вреди от забавено плащане на максималния размер на гарантираните влогове от 196000 лв., равняващи се на по-високата разлика измежду законната лихва и средната лихва, изплатена от банките в страната за периода 20.06.2014г. до 04.12.2014г.;

5191,24 лева, включваща лихва, застраховка и разноски от ползван банков кредит от „Интернешънъл Асет банк“ АД, претендирани като вреди, претърпени от блокиране на средства в „Корпоративна търговска банка“ АД /н./;

1557,37 лева мораторна лихва върху главницата от 5191,24 лева, за периода 19.06.2016г. до 19.06.2019г., както и законна лихва върху главницата от датата на завеждане на исковата молба до окончателното заплащане на дължимите суми;

20 000 лева обезщетение за неимуществени вреди, претендирани като претърпени от блокиране на средства в „Корпоративна търговска банка“ АД /н./, ведно със законна лихва върху претендираната сума от датата на завеждане на исковата молба до окончателното заплащане на дължимата сума.

ОСЪЖДА М. П. М., ЕГН [ЕГН] да заплати на Българска народна банка разноски в размер на 5940 лв.

ОСЪЖДА М. П. М., ЕГН [ЕГН] да заплати по сметка на АССГ сумата от 50 лв. държавна такса.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: